

Joshua Stiller

**Blinde Timo
en het meisje van de bakker**

novelle

‘Een verhaal, geboren uit verdriet, om een verlies.
Het is een liefdesgeschiedenis die plaatsvond, voor
mijn ogen, in mijn jeugd.
Over een jongen, blind, maar vrij als een vogel.
En over de lieve, eigenzinnige dochter van een stugge
bakker. Ook zij was vrij.
Met een stervend meisje van rijke ouders, dat zij in
hun onvoorwaardelijke liefde opnamen.
Het speelde zich af in een vissersdorpje aan de Côte
d’Azur, gedurende een zomer lang geleden.
Zolang niemand zich met hen bemoeide, ging alles
goed.’

Dit is de vierde roman van Stiller waarin kinderen ontdekken dat ze niet passen in de wereld van volwassenen. Een overgang die sommigen nauwelijks en sommigen niet overleven. Net als *Zwerven per ongeluk* en *Communekind in de sixties* geschreven vanuit het perspectief van het kind. In dit geval een blind kind.

Blinde Timo en het meisje van de bakker

© 2020 Joshua Stiller en Boekencoöperatie Nederland U.A.

Opmaak en omslag: Ewout Storm van Leeuwen

ISBN: 978-90-72475-71-8 (papier)

ISBN: 978-90-72475-72-5 (e-boek)

NUR 301 (roman, novelle)

Joshua Stiller

Blinde Timo
en het meisje van de bakker

novelle

Ze mochten 's ochtends vroeg op het strand spelen, als ze eerst de aangespoelde rommel en achtergebleven afval van de hotelgasten verzamelden in emmers die de strandmeester uitreikte.

Als er badgasten van het hotel verschenen moest Timo, die meestal tot het laatst bleef, ook wegwezen. De andere kinderen waren dan al naar school. Omdat hij niet kon zien werd hij er niet toegelaten. Het speet hem wel, vooral wanneer hij in de zomer onder de open ramen zat te luisteren naar de nonnen, als die aan het vertellen waren over geschiedenis en verre landen. Maar zijn moeder had geen geld voor de blindenschool in Marseille.

Soms liep hij met Manon mee naar school en slenterde daarna wat rond. Alleen op het strand zijn was een beetje saai.

Hij woonde met zijn moeder in een tochtige ruimte op het erf van een boerderij. Het rook er naar hooi, schimmel, stof en af en toe naar houtrook, hete olie met knoflook en uien, als zijn moeder iets op het oude fornuis in de hoek aan het bereiden was. Vaak was ze er niet, dan at hij wat er over was of helemaal niet.

Hij was in deze ruimte, een oude stal van een boerderij, geboren, had ze hem verteld. Veel meer wist hij niet van haar. Ze sprak nooit over haar verleden. Wat een boerderij was kwam hij pas later te weten.

De ruimte was zo vertrouwd als zijn eigen handen. Daar had hij alles dan ook mee verkend, vanaf dat hij kon kruipen. Ze sliepen in hetzelfde bed, dat even vertrouwd was als haar lichaam, waar hij graag tegenaan kroop. Als ze er was.

Toen hij kon lopen was er het erf om te verkennen. De boer, zoals zijn moeder de mannenstem noemde, kon hij af en toe ergens horen praten. Hij gebruikte dit stuk van het erf niet, zodat het nauwelijks veranderde in al die jaren.

In de zomer en het najaar gaf het niet als er geen eten was: hij kon prima overleven op druiven, noten en appels. De winters waren verschrikkelijk.

Zijn moeder sprak Frans met hem, hoewel ze ook een andere taal kon spreken, maar die wilde ze hem niet leren.

‘Jij bent hier geboren en dus een Fransman,’ was haar stelling. ‘Dan heb je geen andere taal nodig.’

Heimelijk was hij een beetje bang voor haar en tegelijk een beetje verliefd. Ze kon heel afstandelijk zijn, binnensmonds in die vreemde taal lopen schelden en mopperen en af en toe met dingen

smijten. Op andere momenten was ze aanhalig en fluisterde lieve woordjes tegen hem als ze naast hem in bed kwam. Hoewel ze zich zelden wasten en ook hun weinige kleren lang droegen, hield hij van haar lijflucht.

Naarmate hij ouder werd, zwierf hij verder en verder van huis. Hij bracht zijn omgeving mentaal in kaart aan de hand van vormen, geuren, echo's en structuren als muren, brandnetels en doornstruiken, rotsen en paden en later, asfaltwegen en paden met keitjes. Zijn voeten waren bijna net zo gevoelig voor vormen en oppervlaktes als zijn handen. Ondanks de eeltlaag, want hij liep altijd op blote voeten.

Hij had een houten fluit gekregen van Jacques, de uitdrager in de Rue de l'Eglise. Daar kwam hij graag en luisterde dan in zijn hoekje naar de verhalen van de oude baas, die visser, zeeman, handelaar en soldaat was geweest en in verre landen was geweest. Ze hoefden maar af en toe te vechten, vertelde Jacques gnuivend, zodat hij zeeën van tijd had gehad om liedjes te leren, naar verhalen te luisteren en handel te drijven.

Hij had Timo een keertje voor de open winkeldeur zien snuffelen en aan diens ogen gezien dat de jongen blind was. Hij had hem binnen genood.

Toen hij doorkreeg dat de jongen met zijn vingers keek, had hij hem verschillende voorwerpen in handen gegeven en er iets bij verteld. Dat spelletje bleven ze doen. Zo verkreeg Timo heel aparte kennis van ongebruikelijke voorwerpen, geschiedenissen en landen.

Op andere dagen kuierde Timo van het strand naar een afgelegen plek, hoog op de rotsen boven het dorp, om te oefenen op zijn fluit. Vaak kwam Jean-Baptiste, de herdersjongen, met zijn kudde geiten langs en leerde Timo wijsjes. Die liedjes had hij weer geleerd van de oude herder wiens kudde hij nu hoedde.

Met hulp van deze en gene had Timo een min of meer vast programma om de dagen door te komen. Hij had de wegen en paden in en rond het dorp leren kennen aan de hand van Manon, het meisje van de bakker, waar hij al mee speelde zolang hij heugen kon; de laatste jaren kon hij zijn weg ook alleen vinden.

Hij had Manon leren kennen toen ze op een leeftijd kwam dat ze naar school moest. Ze speelden maar af en toe met elkaar, maar dat werd vaker toen ze hem elke dag ging vertellen wat ze op school had geleerd. Ze leerde hem de letters en cijfers door zijn hand te pakken en ermee in het zand te schrijven.

Zodra ze kon lezen nam ze boeken mee, waar ze dan uit voorlas. Het waren allerlei soorten boeken, die ze op school of bij haar oma vond. Sprookjesboeken en reisverhalen vond Timo het fijnst, daar kon hij bij wegdromen. Later kreeg Timo wel eens boeken mee van Jacques, waar hij veel van zijn saaie ochtenden doorbracht, in afwachting van Manon tot die uit school kwam. Als het regende of de Mistral blies, gingen ze achterin de winkel op een oude canapé zitten en las Manon voor. Fluisterend om Jacques niet te storen. Ze hadden zo meer stille plekje waar ze kon voorlezen.

Vandaag begon de dag voor hem nog voordat zijn moeder opstond om naar haar werk in het hotel te gaan. Dat was alleen als er veel gasten waren zoals nu, ze was maar invalster bij het schoonmaken. Op andere dagen, met name in de winter, trof hij haar 's middags nog wel eens in bed aan als hij even thuis kwam. Ze kon slecht tegen kou.

‘In Afrika was het altijd warm,’ placht ze dan te zeggen als verontschuldiging.

Soms bleef ze een nacht en een dag weg.

Meestal maakte het hem niet uit. Hij leefde in zijn eigen wereldje. Toen hij klein was moest hij veel vaker 's nachts alleen blijven in hun bedompte verblijf. Dan was er wel altijd de volgende dag eten

in huis, of een nieuw kledingstuk voor haarzelf of voor hem.

Vandaag was alles goed. Zijn eerste gang was naar de vissers, die vroeg in de ochtend hun nachtelijke vangst uitlaadden en gingen schoonmaken in de beschutting van een hoge klif, waar een stukje strand lag dat als hun haven diende. Het was dan nog te vroeg voor de eerste kopers en de vissers hokten samen in een van de grootste boten, die met een kajuit, waar ze onverkoopbare vis en andere zeediertjes bakten op een met hout gestookt fornuisje. Meestal was er zoveel dat Timo bijna een hele dag op zijn ontbijt kon teren. Soms kreeg hij visafval mee voor zijn moeder, waar ze dan bouillabaisse van bereidde met kruiden en wilde groenten die ze langs de weg zocht.

Maar vandaag liep hij na zijn visontbijt de Boulevard af naar het strand, waar al een paar kinderen speelden. Manon was zo vroeg nog niet op, of ze hielp haar vader in de bakkerij.

De zeldzame keren dat het regende scholen ze onder een afdak waar opgevouwen strandstoelen lagen opgeslagen. Daar gebeurde het op een dag dat Timo een verhaal aan Manon vertelde, dat hij onder de ramen van de school had opgevangen. De

andere kinderen vielen stil en luisterden mee, Timo aansporend luider te praten. Van het één kwam het ander, hij wist niet van ophouden.

Deze ochtend was als alle andere. Timo, die niet ver de zee in durfde, liet zich door de golfjes wiegen in het ondiepste gedeelte tot Manon als gebruikelijk spetterend en gillend op hem dook.

Toen de kerkklok sloeg slenterden de kinderen al babbelend en gekheid makend naar hun spullen en kleedden zich in hun schooluniform. Manon ook. Bij de volgende klokslagen was Timo alleen op het strand.

Er lag een lange dag van wachten voor hem. Wachten tot Manon uit school kwam, of zijn moeder ging koken.

Hij kleedde zich aan en ging op weg naar de uitdragerij van Jacques.

De volgende ochtend liep hij langs de bakker, op weg naar de vissers, toen Manon, op wie hij heimelijk verliefd was, uit de winkel kwam stormen en hem tegenhield. De geur van vers brood die door de open winkeldeur naar buiten golfde, deed hem watertanden. Ze stopte een warm, knapperig broodje in zijn hand.

‘Van gister, ik mocht ze even opbakken in de oven toen papa klaar was. Ik heb een tas vol,’ zei ze trots.

‘En ook...’ Met haar mond tegen zijn oor fluisterde ze: ‘Een paar gebakjes die te oud zijn.’ Haar bewegende lippen tegen zijn oor wekten een zaligheid op die zijn benen slap maakten; zijn hoofd galmde en ruiste. Ze lachte, stak haar arm onder de zijne en kustte hem op de wang. ‘Doorlopen,’ siste ze, ‘ze kunnen ons nog zien.’ Ze huppelde naast hem op haar lange, dunne benen, zwaaiend met de tas broodjes. ‘Ga je naar de vissers? Mag ik mee?’

Net of hij nee had kunnen zeggen. Hij had nog nooit nee tegen Manon gezegd. Noch tegen iemand anders, wat dat betreft.

Zijn vingers kenden haar lijf van de keren dat hij haar in het zand begraven mocht. Hij had haar groter voelen worden, met magere benen, de harde bonken van haar knieën, de benige welvingen van haar voeten aan de onderkant en veerkrachtige welvingen aan de bovenkant. Hij had haar ribben geteld, haar kleine oren gestreeld, zachtjes vanwege de steentjes in haar oorlelletjes, en altijd voorzichtig met haar vlechten, dat er geen zand in kwam.

Ze rook vanochtend om op te eten: naar warm brood en een beetje naar warm zweet. Zou hij ook lekker ruiken?

‘Hoe kom jij zo vroeg op?’ wist hij uit te brengen.
‘Ik heb op je staan wachten.’

Dat was natuurlijk geen antwoord op zijn vraag.

Of wel?

Ze liepen hand in hand verder. De weg rook naar pek, waar de tijm in de bermen doorheen geurde. Hij was licht in het hoofd, met zijn vriendinnetje op weg naar de vissers en een krachtig ontbijt – hij had de vorige dag niets meer na het visontbijt gegeten. Daarna spelen op het strand.

Ze hoorden de vissers al praten voordat ze de steile afrit rond de klif hadden afgelopen. Hij was pas geasfalteerd, ze konden op blote voeten afdalen, het was nog te vroeg dat de zon het wegdek te heet had gemaakt.

De vissers draaiden zich naar hen om toen hij in de boot stapte en Manon hielp met haar volle tas. De boot rook sterk naar zee, zout, vis, teer, warme olie van de motor, een vleugje diesel, maar allesoverheersend was de lucht van bradende vis in hete olie.

‘Zo jongen, heb je je vriendinnetje meegenomen?’ baste de oude Bruno, de eigenaar van de boot en vader van drie vissende zonen, elk met een eigen boot. ‘Jij bent er toch eentje van de bakker op de Chemin des Usines?’

Manon lachte verlegen. Dat kon Timo voelen, want ze hield zijn hand vast en kneep er in toen ze antwoord gaf. ‘Ja meneer,’ fluisterde ze.

‘Lust je wel gebakken vis?’ riep een man aan het fornuisje. ‘Of eet je alleen maar brood?’

Ze lachte, boog zich naar Timo toe en bewoog haar lippen voor de tweede keer tegen zijn oor: ‘Ben ik het eerste meisje dat hier komt?’

Het duurde even voordat haar woorden tot zijn wegdromende hersens waren doorgedrongen.

‘Ja, ik heb hier nooit een ander meisje gehoord.’

‘Zal ik ze wat broodjes geven? Ik heb er heel veel, een bestelling die gister niet is opgehaald.’

Oei, dat was niet leuk. Hij wist dat de afgelegen bakkerij niet veel klanten had. Een bestelling die niet werd betaald kostte geld.

‘Doe maar,’ fluisterde hij.

De mannen waren eerst verbaasd, later verrukt dat ze allemaal zomaar een nog warm broodje kregen. De kinderen kregen een emailen bord met gebakken visjes en andere zeebewoners.

‘Oh, wat lekker,’ verzuchte Manon, kieskeurig snoepend uit de berg. ‘We eten thuis alleen op vrijdag vis.’

Timo, die haar hoofd wazig zag afsteken tegen de lichte hemel, liet zich door haar wriemelende vingers lekkere hapjes in zijn mond stoppen, likte zelfs haar vette vingers af. Hij wist dat de mannen er naar keken en dat ze erom moesten lachen, het maakte dat hij zich groots voelde.

Op het strand speelden al kinderen in de lauwe

golfjes. Ze trokken gehaast hun kleren uit en renden naar het water, Manon in haar badpakje en Timo in het afgeknipte broekje dat hij als zwembroek gebruikte. Ze bespatten elkaar met water, gooiden met een bal en gilden als gekken.

Hijgend en met glanzende ogen verzamelden de kinderen zich bij het afdak met de strandstoelen. Manon deelde stukjes van het gebak uit en ging dicht tegen Timo aanzitten om maar geen woord te missen als hij ging vertellen.

In zachte bewoordingen weefde hij een magisch land voor hun starende ogen. Hij verzon het niet, hij wandelde er zelf in, een land dat gemaakt was van aardrijkskundelessen, boeken en verhalen van Jacques. Manon legde haar zanderige arm om zijn nek en liet haar hoofd tegen zijn schouder leunen.

Er was wat commotie boven bij het muurtje van de wandelpromenade. Luisterend viel Timo stil. Een kleine jongen stond op en ging kijken.

‘Het is de strandmeester,’ fluisterde het joch, terug tussen de andere kinderen. ‘Sst, misschien heeft hij ons niet gezien. Er zijn sjieke mensen bij hem met een meisje in een rolstoel.’

Na even geluisterd te hebben hervatte Timo, gerustgesteld, zijn verhaal. Hij ging er zo in op dat hij opstond en met een soort pantomime zijn verhaal kracht bijzette. Manon hield hem bij zijn enkel

vast, niet van zins haar vriendje los te laten. De personages werden voor zijn geestesoog zo echt, dat hij met verdraaide stem hun dialogen opvoerde, bewegingen maakte die lopende, argumenterende, bange of vechtende mensen maken. Op een gegeven moment kwam er een olifant in het spel. Met zware passen schommelde hij tussen de kinderen door, een arm als een opgeheven slurf voor zich houdend, zoals het beeldje bij Jacques. Buiten in het zonlicht schetterde hij triomfantelijk.

Manon was hem gevolgd en sloeg haar armen om hem heen. ‘Zo mooi,’ zuchtte ze. ‘Ik wist wel dat het arme meisje een prinses was.’

Pas toen ze begonnen te klappen zag ze dat er verschillende mensen hadden staan luisteren. Verschrikt keek ze naar de strandmeester. Waren ze te lang gebleven?

De strandmeester was gelukkig vriendelijk. Het was nog niet hun normale tijd, maar ze moesten nu toch maar weggaan, er waren hotelgasten die het strand op wilden. De kinderen trokken, nog steeds in de trance van Timo’s verhaal, hun kleren aan en beklommen schutterig de trap naar de Promenade.

‘Hé verhalenverteller, blijf even wachten!’ riep de strandmeester, die uit een andere plaats kwam en hun namen niet kende.

Manon, die geen zin had gehad om haar kleren

over het nog vochtige badpakje aan te trekken, hield achterdochtig stil, de tas waar haar kleren nu in zaten in de ene hand en Timo's hand in haar andere.

‘Wat is er, meidje? Ik vroeg de jongen om te wachten.’

‘Timo kan niet zien,’ zei ze strijdlustig. ‘Ik wijs hem altijd de weg.’

‘Nou, blijf dan maar,’ bromde de strandmeester. ‘Jij heet Timo? Wel, Timo, hier zijn een paar mensen uit het hotel die je wat willen vragen.’

‘Een dame en een meisje in een rolstoel,’ fluisterde ze in zijn oor. ‘Ze heeft gehuild, net als ik.’

Een deftige damesstem vroeg: ‘Jongen, waar heb je zo leren vertellen... Oh mijn God, je bent blind!’

Timo voelde zich vreselijk opgelaten.

‘Nou en?’ antwoordde Manon. ‘Daarom kan hij misschien wel zo goed vertellen.’

‘Ja, natuurlijk,’ zei de dame een beetje beschaamd.

‘Hij heet Timo,’ zei de strandmeester.

‘Timo, we hebben net staan luisteren toen je aan het vertellen was. Het was heel mooi. Sophie, mijn dochttertje, moest er om huilen, zo mooi.’

Ze slikte hoorbaar, Timo voelde dat ze zelf ook bijna stond te huilen. ‘Sophie is langdurig ziek en kan niet goed lopen. Ze mag zich niet inspannen. Dan komt ze in ademnood.’

‘Mama!’ protesteerde een meisjesstem, amper

hoorbaar.

‘Ik leg uit liefde, waarom je niet met andere kinderen kunt spelen en waarom ik Timo wil vragen om jou af en toe een verhaal te komen vertellen.’

‘Oh mama! Echt waar?’

Er klonk zoveel verlangen in door dat Timo tot alles bereid was om het meisje blij te maken.

‘Wil je dat wel, Timo?’

Hij knikte, te ontroerd om iets te kunnen zeggen. Daar was een ander kind, dat misschien wel kon zien, maar niet kon spelen.

‘Zou je misschien na school naar het hotel willen komen om Sophie een verhaal te vertellen?’

‘Timo gaat niet naar school, mevrouw,’ antwoordde Manon. ‘Hij kan niet zien.’

‘Oh, excuseer... is er dan geen school voor blinden?’

‘Die kan mijn moeder niet betalen, mevrouw. Hij is helemaal in Marseille.’ Timo had al lang geleden geleerd zich niet te schamen voor hun armoede.

‘Zijn moeder werkt in het hotel, mevrouw, maar alleen als er veel gasten zijn,’ vulde Manon aan, die vond dat andere mensen best mochten weten dat niet iedereen het breed had. Het was bij haar thuis beter dan bij Timo en zijn moeder, maar de bakkerij bracht net genoeg op voor een karig leven.

Bij die gedachte voelde ze haar badpakje knellen.

De pijpjes trokken in haar liezen, niet omdat ze niet ruim genoeg waren voor haar dunne bovenbenen, maar omdat het lijfje te kort was geworden. Ze zuchtte. Een nieuw badpak zou vast te duur zijn. Hoe moest het dan als ze echt borsten kreeg? Ze waren de laatste maand al een beetje gegroeid, dacht ze. De bovenkant van het badpakje was net hoog genoeg om haar tepeltjes te bedekken. Als er zand tussen kwam deden ze pijn. Dat was eerder niet zo.

‘Pardon, mevrouw?’ Ze had niet staan opletten en de vraag niet gehoord.

‘Ik vroeg hoe laat jij Timo zou kunnen brengen. Jij gaat toch wel naar school?’

‘Ja, mevrouw. Maar Timo kent de weg naar het hotel uit zijn hoofd. Hij heeft me daarvoor niet nodig.’

‘O, dat is dan mooi. Timo, zou jij morgen om elf uur naar Sophie willen komen?’

Timo knikte, al had hij geen benul waar hij ja tegen zei. ‘Ja mevrouw,’ zei hij verlegen.

Hand in hand slenterden ze richting huis.

‘Wat zullen we gaan doen? Mijn papa slaapt nu, dan is het zo saai in huis. Is jouw mama aan het werk?’

Timo schudde zijn hoofd, met zijn gedachten nog steeds bij het bijna onbevattelijke verzoek van de deftige dame om verhaaltjes te komen vertellen aan dat meisje.

‘Is ze thuis?’

‘Oh, nee, ik denk het niet... misschien.’

‘Weet jij iets wat we kunnen gaan doen?’ drong ze aan.

Dat was een ongewone vraag. Het was altijd Mannon die plannen had en voorstellen deed, waar hij maar al te graag op inging. Behalve het spelen op het strand, het fluitspelen met de herdersjongen en het ontbijten met de vissers viel er voor de blinde Timo niet zoveel te avonturieren, bedacht hij een beetje wrang.

‘Ik ga vanmiddag fluitspelen met Jean-Baptiste.’

‘Op je geitenweitje?’

‘Hmhm.’

‘Mag ik mee?’

‘Jawel, maar ik ga vanmiddag pas.’

‘Kom je me halen? Tot vanmiddag.’ Ze gaf hem gauw een zoen op zijn wang en rende het laatste stukje naar huis.

Timo liep in gedachten verder. Hij miste haar nu al. Hij liep steeds langzamer. Thuis was er niets dat hem aantrok, als zijn moeder er niet was. Waarom was hij niet meteen met Manon naar het geitenweitje gegaan? Hij zuchtte. Eigenlijk wilde hij altijd met Manon zijn, maar dat kon niet. Ze woonde bij haar vader en moeder en die waren de baas over haar. Over hem was niemand de baas, beseftte hij meteen. Zijn moeder zei nooit dat hij iets moest doen of iets niet mocht doen.

Hij dwaalde wat rond op het erf en plukte wat bessen. De appels en de druiven waren nog niet rijp. Hij ging in de schaduw tegen een boom zitten en doezelde weg.

De kerkklok, die bij de boerderij nog net was te horen, maakte hem wakker. Tijd om Manon op te halen. Opgewonden sprong hij op: ze zou met hem meegaan naar het geitenweitje! Hij plensde koud water uit de waterput over zijn wollige hoofd, pakte zijn fluit en liep uiterlijk kalm het pad af naar de weg. Misschien nam Manon wat brood mee, zijn maag borrelde bij de gedachte.

Hij liep achterom naar de bakkerij en riep luidkeels

naar binnen: ‘Manon! Tijd om te gaan!’ Dat durfde hij wel, want om deze tijd was de bakker alweer aan het werk.

‘Ik kom!’ kwam Manons stem. Hij sloot de deur en ging buiten wachten.

Even later zwierde ze de deur achter zich dicht.

‘Kom eens ruiken!’ riep ze vrolijk.

Ze pakte zijn hand en legde er iets kleverigs in. ‘Warme *nougat*,’ zei ze triomfantelijk. ‘Het was helemaal uitgedroogd, maar ik heb het gestoomd.’

Hij rook nog wat anders, aan haar lichaam. Hij snuffelde aan de halsopening van haar jurk.

‘Wat doe je?’ Ze nam hem snel bij de hand en leidde hem in de richting van het pad naar de bergen. ‘Niet doen joh,’ siste ze verontrust. ‘Ze kijken ons vaak na als we weggaan.’

Al smakkend en kauwend sloegen ze tussen twee oude huizen een pad in met een glad gesleten rotsbodem. Weldra steeg het zo steil dat ze van links naar rechts moesten klauteren om uit de erosiegeul te blijven. Timo kende het pad, aan de hellingshoek, de geuren, het reliëf onder zijn voeten en had Manons hulp niet nodig. Die stapte hijgend voor hem uit, de zware tas met eten en drinken nu eens in haar ene hand, dan weer in de andere.

Wat had hij in dat korte ogenblik toch geroken, tussen de dampen van de nougat door? Zweet, ja,

maar hij hield van haar lijflucht en kon soms aan haar ruiken wat ze had gegeten. Het was een aparte geur, donker...

Het pad voerde tussen terrassen met in de hete zon geurende groenten, kruiden, tomaten en druiven omhoog.

De tuinen maakten plaats voor kalkrotsen waar de zon op blikkerde en zware tijdgeuren aan de minieme plantjes onttrok. Na een bocht waren ze over de kam en werd het eeuwige geluid van de zee afgesneden. Er stonden een paar parasoldennen te stoven in de zon. Het was prettig in hun schaduw, maar ze moesten verder.

Manon hijgde als een marathonrenner, maar wilde niet dat hij de tas ook een stukje droeg.

Timo wist precies waar het paadje begon. Manon was er voor het eerst, dus nu ging hij voor. Hij liep voorzichtig: het was steil, bochtig en soms niet al te duidelijk.

Het verdween tussen een bosje hoge en droge struiken. Voorzichtig werkten ze zich erdoorheen. Het kwam uit op een smal plateau met kort gegraasd gras, geitenkeutels en een scheefgegroeide parasolden.

‘Oh, wat is het hier mooi!’ verzuchtte Manon. ‘En zo stil. Kennen jij en Jean-Baptiste echt als enigen deze plek?’